

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: Y. K., rozený D., nar. 1977, trvalý pobyt B., Ukrajina, nyní Zařízení pro zajištění cizinců B., proti žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie, se sídlem Nádražní 2, 306 28 Plzeň, pracoviště Slovanská alej 26, Plzeň (dále jen **PČR**)*, v řízení o žalobě ze 6.6.2013 proti rozhodnutí žalované ze dne 21.5.2013 č.j. X o *prodloužení doby zajištění za účelem správního vyhoštění*,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 21. května 2013 č.j. X se z r u š u j e pro vady řízení a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou rozsáhlou žalobou ze dne 6.6.2013 doručenou zdejšímu soudu dne 14.6.2013 prostřednictvím žalované se žalobce domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 21.5.2013 č.j. X, které mu bylo předáno dne 23.5.2013 (kopie napadeného rozhodnutí byla připojena) a závěrem navrhl vydání rozsudku, jímž bude napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalované k dalšímu řízení, protože rozhodnutí ve svém celku považuje za nepřezkoumatelné z důvodu nedostatečného odůvodnění nesplňující požadavky dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen **správní řád**), které musí splňovat každé rozhodnutí správního orgánu. Dle žalobce napadené rozhodnutí závažným způsobem poškozuje jeho práva, neboť v jeho důsledku je nucen setrvat zbaven svobody v zařízení pro zajištění cizinců, proto by tedy mělo být pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost zrušeno. Žalobce se domnívá, že prodloužení doby zajištění je v rozporu se zákonem a vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný porušil následující ustanovení: 1) § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád), neboť nepostupoval v souladu se zákonem, dopustil se zneužití své pravomoci a vydané rozhodnutí se tím dostalo do rozporu s veřejným zájmem; 2) § 124 odst. 1 písm. b) c)*

e) a § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť jsou aplikována v rozporu se zákonem § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaný dostatečně nezvážil jeho aplikaci; 3) čl. 15 odst. 4 Směrnice Evropského parlamentu a 4) Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen **Směrnice**) ve spojení s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný své závěry dostatečně neodůvodnil a článek 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný má po celou dobu trvání zajištění zkoumat, zda je účel zajištění naplňován a zda stále existuje reálný předpoklad pro vyhoštění, avšak v napadeném rozhodnutí úvahy o realizovatelnosti správního vyhoštění zcela chybí, absentuje i posouzení toho, jak probíhající řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany ovlivní realizaci správního vyhoštění i jak bude dlouho trvat a zda bude vůbec možné v nově stanovené době zajištění rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat. Výrok o prodloužení délky doby zajištění o 40 dní postrádá individuální zdůvodnění ohledně situace žalobce a především, jaké konkrétní kroky bude žalovaný činit. Napadené rozhodnutí postrádá řádné odůvodnění ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu, nerespektuje základní zásady stanovené právním řádem pro činnost správních orgánů, nelze ani přezkoumat, jestli zde nedošlo k překročení mezí správního uvážení, kterým je stanovení délky zajištění ovládáno; zkoumání možnosti uložení mírnějších donucovacích prostředků dle § 123b zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen **ČR**), v platném znění (dále jen **zákon o pobytu**), žalovaný zcela ignoruje.

Napadeným rozhodnutím žalovaná dne 21.5.2013 rozhodla tak, že se podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu doba zajištění za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím PČR ze dne 16. dubna 2013 pod č.j. X, podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu prodlužuje o 40 (čtyřicet) dní. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná citovala § 124 odst. 1 písm. b), c), e) a § 125 odst. 1 zákona o pobytu s tím, že doba zajištění nesmí překročit 180 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tzn. v tomto případě od 15.4.2013 od 11:35 hodin, kdy byl žalobce zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, a dne 16.4.2013 byl zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b), c), e) zákona o pobytu. Dále bylo konstatováno, že dne 16.4.2013 vydal správní orgán rozhodnutí o zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b), c), e) zákona o pobytu pod č.j. X a v souladu s § 124 odst. 3 téhož zákona byla stanovena doba trvání zajištění na 40 dnů tak, aby bylo vycestování uskutečnitelné v době trvání zajištění, když složitost přípravy výkonu správního vyhoštění spočívá ve skutečnosti, že správní orgán bude žádat o přípravu výkonu správního vyhoštění Ředitelství služby cizinecké policie, které bude následně žádat zastupitelský úřad Ukrajiny o ověření totožnosti žalobce a vydání náhradního cestovního dokladu, neboť do jeho vydání nelze výkon správního vyhoštění realizovat. Závěrem bylo uvedeno, že se nepodařilo v době zajištění správní vyhoštění realizovat, neboť žalobce dne 18.4.2013 učinil prohlášení o mezinárodní ochraně a do současné doby nebylo o jeho úmyslu rozhodnuto, prodloužení doby zajištění o 40 dnů je proto zcela přiměřené důvodům zajištění; nastanou-li skutečnosti uvedené v § 127 zákona o pobytu, bude zajištění bezodkladně ukončeno.

Po doručení žaloby žalovaná ve svém vyjádření ze dne 13.6.2013 nesdělila, jak by podle ní ve věci soud měl rozhodnout, ale souhlasila s rozhodnutím bez jednání a neuplatnila náhradu nákladů řízení. Žalovaná se vyjádřila ke všem námitkám žalobce a žádnou neshledala důvodnou: článek 15 Směrnice neporušila v žádném bodě, jelikož žalobci byla prokazatelně doručena dne 2.1.2013 výzva k vycestování z ČR od Okresního soudu Plzeň-město, žalobce nemá cestovní doklad, ale neučinil žádné kroky k jeho opatření, tudíž věděl o povinnosti

vycestovat z ČR, což uvedl i do Protokolu o podání vysvětlení dne 15.4.2013; na základě prohlášení žalobce dne 18.4.2013 o udělení mezinárodní ochrany, bylo dne 21.5.2013 zahájeno řízení o udělení azylu, proto nelze prozatím výkon rozhodnutí o správním vyhoštění realizovat (žalobce poprvé požádal o azyl dne 13.7.2004 a řízení bylo pravomocně ukončeno neudělením azylu dne 5.9.2006; dne 15.4.2013 byla s žalobcem sepsána žádost o ověření totožnosti, aby mu mohl být vydán náhradní cestovní doklad k vycestování z území ČR, ale žalobce odmítl vyplnit dotazník vyžadovaný zastupitelským úřadem Ukrajiny, přestože je prokazatelně státním příslušníkem Ukrajiny, z čehož lze usoudit, že nehodlá z území ČR dobrovolně vycestovat, avšak Ředitelství služby cizinecké policie nemůže tuto žádost o udělení náhradního dokladu vyřídit do doby, než bude řízení o azylu pravomocně ukončeno, proto bylo přistoupeno k prodloužení zajištění; uložení mírnějších donucovacích prostředků nelze použít, protože do Protokolu o podání vysvětlení dne 15.4.2013 žalobce uvedl, že v současné době nemá stálé bydliště a vydělává si práci přes internet, ale počítač již nemá, proto nebylo možno přistoupit ke zvláštnímu opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) a b); podle žalované je formulace uvedená v odůvodnění rozhodnutí dostatečně jasná, neboť tím, že je řečeno „správní orgán došel k závěru, že je zde důvod k rozhodnutí o zajištění cizince“ je zřejmé, že zhodnotila obě zákonné podmínky zajištění dle § 124 zákona o pobytu, tedy hodnotila i to, zda by postačovalo uložení náhradního opatření a došla k závěru, že nikoli. (*Žalovaná zaslala vyjádření kromě soudu i žalobci.*)

Ze zasláního *správního spisu žalované* soud zjistil, že rozhodné skutečnosti uvedené ve vyjádření žalované ze dne 13.6.2013, jež však není součástí napadeného rozhodnutí, zcela odpovídají obsahu spisu, přičemž ve vyjádření je uvedeno více rozhodných skutečností než v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 21.5.2013. Dále bylo ze založených listin mimo jiné zjištěno zejména následující:

* *Z úředního záznamu* o zajištění cizince ze dne 15.4.2013 zajištěného téhož dne v 11:35 hod. v Rokycanech není vůbec zjištěné za jakých okolností a z jakých důvodů byl zadržen.

* *Ze založených písemností* vyplývá, že žalobci byl uložen trest vyhoštění na dobu 5 let (NPM 14.12.2012), dne 3.1.2013 byl propuštěn na základě amnestie (usnesení OS Sokolov 31 Nt 9141/2013) a lhůta k vycestování nestanovena. *Rozsudkem* Okresního soudu (dále jen **OS**) Plzeň-město sp. zn. 1 T 145/2012 ze dne 30.10.2012 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni č.j. 9To 637/2012 ze dne 13.12.2012 (právní moc 13.12.2012) byl mimo jiné uznán vinným z přečinu dle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, protože se zdržoval na území ČR, ačkoliv mu byl uložen trest vyhoštění na dobu pěti let s následným stanovením lhůty k vycestování nejpozději do 20.2.2006, a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání jednoho roku, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou a také mu byl uložen též trest vyhoštění na dobu pěti roků; dne 2.1.2013 žalobce převzal „Výzvu k vycestování z ČR“ od uvedeného okresního soudu, v níž byl vyzván, aby po obdržení této výzvy z ČR neprodleně vycestoval. Pravomocným *rozsudkem OS Plzeň-město* sp. zn. 27 T 85/2008 ze dne 25.11.2008 byl žalobce uznán vinným z trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí dle § 171 odst. 1 písm. b. trestního zákona (zdržoval se na území ČR, ačkoliv mu byl uložen trest vyhoštění ve výměře 5 let), za což mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání tří měsíců. Naposledy byl *trestním příkazem OS v Rokycanech* ze dne 15.4.2013 sp. zn. 3 T 54/2013 žalobce uznán vinným ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku (zdržoval se na území ČR,

ačkoli mu byl uložen trest vyhoštění a bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění) k odnětí svobody v trvání jednoho roku s podmíněným odkladem na dobu 2 roků.

* *Rozhodnutím PČR ze dne 16.4.2013 č.j. X* byl podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 40 dnů dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu od okamžiku omezení osobní svobody; v odůvodnění bylo mimo jiné uvedeno, že žalobci bylo doručeno dne 27.9.2012 rozhodnutí o správním vyhoštění vydané dne 26.9.2012 č.j. X, které nabylo právní moci dne 2.10.2012 a vykonatelné je dne 19.1.2013).

* *Dle hlášení ze dne 16.4.2013* byl žalobce do Zařízení pro zajištění cizinců B. umístěn uvedeného dne.

* *Rozhodnutím žalované ze dne 21.5.2013* napadeným žalobou byla prodloužena doba zajištění žalobce o 40 dnů.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen *s.ř.s.*), *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“).* Specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu, rozhoduje s účinností od 1.1.2012 ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění, o povinnosti opustit území, o zajištění cizince, o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

Dle § 76 odst. 1 písm. a) *s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo v nedostatku důvodů rozhodnutí.* Podle § 78 odst. 1 věta první, odst. 4 a 5 *s.ř.s.* je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení; zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

Soud rozhodl v této věci bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 2 s.ř.s. s ohledem na § 172 odst. 5 zákona o pobytu, neboť žalobce ani žalovaná nepožadovali jednání k rozhodnutí o věci. Soud připomíná, že při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (21.5.2013), a přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), jestliže je přezkoumatelné (*splňuje podmínky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu*).

V projednávané věci se jedná o problematiku zajištění cizince dle § 124 odst. 1 písm. b), c) a d) zákona o pobytu, podle něhož *je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění; cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění a závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování.*

Na řízení o zajištění cizince podle § 124 se v souladu s § 168 zákona o pobytu vztahují ustanovení části druhé a třetí správního řádu, tedy ustanovení o správním řízení. Proto je třeba v odůvodnění správního rozhodnutí o zajištění cizince uvést ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu *důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.* Dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody (§ 125 odst. 1 zákona o pobytu).*

Nezpochybnitelným právem každého státu je stanovit si podmínky, za nichž je umožněn cizincům vstup na jeho území a v případě jejich porušení pak dochází k sankcím v souladu s příslušnými zákony, přičemž v ČR se jedná hlavně o zákon o pobytu. Nelze ani nadále dospět k závěru, že současné znění § 124 (odst. 1 písm. b)) zákona o pobytu cizinců by cokoli měnilo na tom, že zajištění cizince je i nadále institutem zcela mimořádným, k němuž je možné přistoupit pouze výjimečně. Stanoví-li zákon o pobytu, že je možné cizince zajistit v případě existence nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze uvedené vykládat pouze tak, že k zajištění postačí toliko hypotetická hrozba maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Hypotetická hrozba je totiž dána v podstatě kdykoli a u kohokoli. S tímto odůvodněním by mohlo být přistoupeno k zajištění každého cizince, který zavedl důvod pro zahájení řízení o správním vyhoštění. Uvedený zákon však nestanoví, že je možné zajistit cizince již pouze z důvodu zahájení řízení o jeho správním vyhoštění, ale naopak výslovně v § 124 odst. 1 písm. b) stanoví, že *se tak může stát teprve v případě existence nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.* Hrozba tudíž musí být reálná nikoli pouze hypotetická, musí být odůvodněna konkrétními skutkovými zjištěními, která musí s velkou mírou pravděpodobnosti svědčit tomu, že cizinec bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Takové požadované reálné skutečnosti v případě žalobce zjištěny byly, jak vyplývá ze shora uvedeného rozhodnutí žalované ze dne 16.4.2013 č.j. X, kdy bylo rozhodnuto o zajištění žalobce a doba trvání zajištění byla stanovena na 40 dnů, která poté byla napadeným rozhodnutím ze dne 21.5.2013 prodloužena o 40 dní (viz shora).

Přezkoumáním napadeného rozhodnutí žalované však soud zjistil, že není zejména v souladu s § 68 správního řádu, ve kterém jsou stanoveny náležitosti rozhodnutí, jelikož dle odst. 2 (věta první) a 3 se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků; v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí zjišťuje soud *ex offio*, přičemž nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí. K tomu, aby soud takový závěr učinil, není zapotřebí, aby žalobce

namítal nepřezkoumatelnost; dojde-li soud k závěru, že je nepřezkoumatelné napadené správní rozhodnutí, zruší je, aniž by se námitkami žalobce musel věcně zabývat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.6.2004 sp.zn. 5A 157/2002 publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 359/2004). *V této věci nepřezkoumatelnost v žalobě žalobce namítal.*

Napadené rozhodnutí žalované ze dne 21.5.2013 je nepřezkoumatelné, přičemž jeho nesrozumitelnost způsobující vady řízení spočívá v tom, že v případě prodloužení doby zajištění za účelem správního vyhoštění nelze pouze obecně uvést, co bude provedeno, ale hlavně musí být konkrétně uvedeno, co již bylo provedeno a proč se vše potřebné nepodařilo uskutečnit v původní lhůtě. Je zcela pochopitelné, že při vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je PCR v podstatě v časové tísní, tudíž nelze očekávat, že v tak krátkém časovém úseku zjistí a zajistí vše nezbytné, ale při prodloužení doby zajištění již tato časová tíseň nemůže být zohledněna, jelikož od vydání rozhodnutí je známa stanovená lhůta, do níž má být realizováno správní vyhoštění. Je proto naprosto nezbytné v rozhodnutí o prodloužení doby zajištění uvést všechny provedené úkony a zejména závažné důvody bránící realizaci vyhoštění, což v této věci žalovaná nesplnila. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí z 21.5.2013 vůbec není zjištělné, jaké úkony vůbec od 16.4. do 21.5.2013 žalovaná učinila, když použité formulace svědčí spíše pro závěr, že snad všechny tam uvedené úkony směřují pouze do budoucna. Rovněž ze správního spisu není zjištělné, zda PCR učinila vůbec nějaké úkony pro umístění žalobce do tzv. vyhošťovací vazby, když byl žalobce uznán opakovaně vinným ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, protože nerespektoval uložený trest vyhoštění, jak vyplývá ze založených kopií rozsudků částečně shora citovaných, přičemž naposledy mu za to byl uložen podmíněný trest odnětí svobody v trvání jednoho roku s podmíněným odkladem na dobu 2 roků, jak vyplývá z kopie rozsudku sp. zn. 3 T 54/2012 Okresního soudu v Rokycanech ze dne 15.4.2013, a naopak přistoupila k jeho zajištění za účelem správního vyhoštění.

Soud pouze podotýká, že nelze ani zjistit, z jakého důvodu byla rozhodnutím ze dne 16.4.2013 stanovena doba zajištění pouze 40 dnů, když je zcela zřejmé, že v tak krátké době nelze zajistit, aby po případném podání žádosti zastupitelskému úřadu Ukrajiny o ověření totožnosti žalobce, mu byl vydán náhradní cestovní doklad.

S ohledem na všechny zjištěné skutečnosti dospěl soud k závěru, že *žaloba žalobce je částečně důvodná* pouze pro shora uvedené důvody tvořící vady řízení, ostatní žalobní body soud neshledal důvodnými, když se ztotožnil v tomto směru s vyjádřením žalovaného v této věci, na což pro stručnost odkazuje. Soud proto rozhodl o *zrušení napadeného rozhodnutí žalované ze dne 21.5.2013 a věc jí vrátil k dalšímu řízení (výrok I. rozsudku)* dle § 78 odst. 1 věta první, odst. 4 a 5 s.ř.s. s tím, že se bude nadále řídit právním názorem zdejšího soudu vyjádřeným v tomto rozsudku a vydáním nového rozhodnutí, bude realizovat tento rozsudek. Žalovaná jednak využije skutečnosti obsažené ve správním spisu a dále minimálně zajistí nezbytné podklady pro konkretizaci údajů ohledně řízení o azylu žalobce či zjistí jiné potřebné skutečnosti a teprve poté vydá nové rozhodnutí, jehož výrok a zejména odůvodnění bude obsahovat všechny nezbytné konkrétní skutečnosti odůvodňující prodloužení doby zajištění (nutno zohlednit i § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno, neboť žalobce měl sice ve věci úspěch, ale náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 24. června 2013

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně